

Ta nasvet je ugajal vsem. Hitro so šli na delo. Vsak si je zavaroval noge z vodnim mahom in oblekel prsni oklep. Za ščit so jim služila zelnata peresa, za sulice pa ostro bičje. Čelade so jim nadomeščale polžje lupine. Tako oboroženi so se postavili na obrežju v vrste in bojažljivo vihteli sulice.

* * *

Muhe z dolgimi trobentami so že oznanjevale usodepolni trenutek, na nebu je jelo votlo grmeti v bližajoči se vojski. — Boj se uname. Prve so naskočile žabe z glasnim kvakanjem svoje nasprotnike in so hudo pritiskale nanje. Miši so se že začele umikati z bojišča, ko je došel njihov najbolji junak na bojno polje. Ta je pognal vse žabe v beg in rešil tako tovariše. Vendar žabe še niso obupale in so še enkrat naskočile. Sedaj se je unel iznova krvav boj, ki je pretil, da uniči vse žabe. In to bi se tudi zgodilo, da niso rešili žab njihovi vodni tovariši.

Hipoma prilezejo iz mlake čudne živali. Hrbte so imele zavarovane s koščeni, zelenkastorjavo pobarvanim oklepom. Imele so osem nog, mesto rok pa dolge škarje. Lezle so naprej, mesto nazaj — bili so raki. Kakor vam je znano, ljubijo raki meso. Ko so torej ovohali na obrežju dobro pečenko, so prilezli iz svojih skrivališč. Videč pa svoje vodne tovariše v taki nevarnosti, so planili med miši in jih pričeli grabiti s svojimi škarjami za noge in repe. Teh se je ustrašil celo slavni mišji junak, kaj šele druge miši. Vsa preplašena je pričela mišja vojska bežati, in raki so rešili žabe gotovega pogina. Žabe so napravile nato veliko pojedino, kamor so povabile tudi rake.

Tako se je končala znamenita mišja in žabja vojska v enem dnevi.

Prišla je ptička . . .

*Prišla je ptička,
ptička — sinička
in mi zapela
pesemco:*

*„Tam na dobravi
v daljni daljavi
srečala včeraj
tiho sem smrf.“*

*Pa je dejala,
da bo pobrala
pisane rože
kroginokrog,*

*da bo objela
mene in vzela
s sabo me jutri
v mrzli svoj grad.“*

*Vzdihnila ptička,
ptička — sinička
in umolknila
žalostna . . .*

Cvetko Slavin.

